

La inspiració, per Montse Castellà

La cantautora tortosina ens parla dels processos d'inspiració i les muses

Montse Castellà | Juan Miguel Morales

Posar-se davant d'un full en blanc, llapis en mà, és sempre un repte. Un article, una cançó, un llibre. Tot és començar però mai no saps com acabarà. I és precisament això lo més bonic del procés creatiu i alhora lo que més m'atrau i neguiteja: perquè ni la mateixa creadora sap cap on la portarà. Comences tenint al cap una persona, un paisatge, un record, un desig, una reivindicació. T'hi poses, tens la idea, la desenvolupes. Llimes per aquí, retalles per allà. Dits a la guitarra o a les tecles. I quan menys t'ho esperes, patapam!, la cançó agarra vida pròpia, creix i fa la seua, com aquell fill que marxa de casa. Segueix sent ton fill? Sí, però ja és major d'edat i tu no manes i ell vola sol. Significa que l'has alimentat com calia. Has fet bé la faena però trobes a faltar quan te feia una miqueta més de cas.

Això de les muses està molt bé però com deia Picasso, que la inspiració m'enganxe treballant, o com afirmava Dostoievski, m'assec al piano cada matí a la mateixa hora i les senyorettes muses han après a ser puntuals a la cita. La inspiració és obsessió, constància, insistència. És llibertat, deixar-se portar. Penses que controles la ruta però, ai xiqueta, quan menys t'ho esperes aquella cançó que havies previst que anés cap aquí, vira cap allà i tu, dòcil, al seu darrere, sense amollar del tot les estirandes, clar. És més important l'honestedat que l'erudició. La humilitat que la imposició. Les àguiles no volen contra el vent. Aprofiten los corrents d'aire i planegen en cercles bategant les ales molt de tant en tant, només per acabar d'orientar-se i no perdre inèrcia.

**Quan menys t'ho esperes,
patapam!,
la cançó agarra vida pròpia,
creix i fa la seua”**

Mentre estic creant -mentre estic volant- dono la mateixa importància a la paraula que a la partitura. Vull que una persona es pugui llegir la lletra sense saber que aquelles línies contenen també una música que les embolcalla. Com si fos un poema. Solt. La pàgina d'un llibre. Una postal. Que l'emocione la història i que després descobreisca que aquell text pot escoltar-se, que té una melodia. I que li agrade la cançó. Busco sempre la paraula justa, ni massa llarga ni massa curta, i em passa com a la poeta Zoraida Burgos que diu que les paraules li fan nosa. Ja veus quina paradoxa: una escriptora a qui la molesten les seues eines. Esta és l'obsessió: la recerca del mot i la música adequada. Crear, esborrar i tornar-hi fins que aquella obra està tan polida que ja no pots aportar-hi res més.

Compondre és igual com viatjar sense un navegador. Com abans del Google, vaja. Mapa de carreteres en mà i anar fent. Res de trànsit a temps real i si et trobes un embús, t'has d'esperar. I si aquelles paraules no diuen lo que el teu cap i cor volien, les dixeràs al calaix o al jardí i ja hi tornaràs. Cal que tinguen ocasió de fer la metamorfosi i la fotosíntesi. Cal donar espai i temps a les cançons. A les persones. A la vida. I un cop parida del tot, aquella cançó segueix un procés de creixement i tarda mesos a arribar als oients i quan ells la reben tu ja fa temps que la tens desbancada. I surt lo teu cinquè disc mentre el teu cap ja barrunta en lo sisè però això la gent no s'ho pensa. Una novetat mig rovellada. Potser per això inspirar té dos significats tan importants: exercir una influència estimuladora i fer entrar aire als pulmons. Omplir i omplir-se. Crear i crear-se.